

Kæreste Kasia

Sammen med Kai ankom jeg i går her til Cuernavaca som ligger halvanden times kørsel fra Mexico City. Eller Ciudad de Mexico som det selvfølgelig hedder. Vi blev modtaget i lufthavnen af Susana Frank, en gammel veninde, skuespiller, instruktør og leder af teatergruppen La Rueca. Nu har hun grundlagt en skole med en alternativ skuespilleruddannelse på dette fantastiske sted, hvor der fra arbejdssalen er udsigt over bjergene.

Hun stod og ventede sammen med en hel delegation af kvinder. Miriam og Maddy fra Ecatepec som kom for at hente kasserne til ITSI BITSI, som vi skal spille dér senere på turen og Patricia Cardona fra Mexico City, hvor vi om 3 uger skal mødes med de øvrige Odiner.

Det er første gang jeg skal samarbejde med Kai omkring et seminar. Som du ved laver jeg ikke seminarer mere, og hvis det endelig sker, accepterer jeg kun, hvis jeg har en af "mine" skuespillere fra VINDENE med som hjælper. Kai har ikke den samme erfaring mht. træningen, men er til gengæld så meget desto mere på hjemmebane, når det gælder diverse former for byttehandel. Og det er netop meningen, at seminaret skal munde ud i 2 byttehandler

26.8.08

Her fra arbejdssalen er der udsigt over bjergene og vulkanen Popocatepec hvor Frans og Kai for ti år siden var ved at omkomme, da de af vanvare var gået vild på toppen af det dødsensfarlige bjerg. Frans iklædt forårsgrøn sommerjakke, Kai i en let trøje. Natten havde overrasket dem, og de var kun blevet reddet fordi en venlig hund, som de ved foden af bjerget havde fodret med en kiks, havde ført dem sikkert tilbage og frelst dem fra det klippefremspring med løse småsten, som de havde klamret sig til på randen af en kilometer-dyb afgrund.

Bagefter var de overbeviste om, at den lille gruppe mennesker de havde mødt på vej op ad bjergsiden og hvis fører, havde angivet dem den fatale retning mod afgrunden – var spøgelse.

De mere end 30 deltagere i seminaret danser nu - med vulkanen som baggrund - rundt og rundt i salen og prøver på at tilegne sig *Vinddansen*. Det går tungt for sig. Tilbage i Holstebro modtog jeg en tekst, der skal danne grundlag for en forestilling om den befjedrede slange *Quetzalcoatl* indianernes mytiske figur. Først på vej hertil i flyet har jeg haft lejlighed til at læse den igennem. De scener vi skaber med eleverne, skal munde ud i en "forestilling". De er vores del af byttehandlerne, som vil finde sted i nogle nærliggende landsbyer.

På den måde får eleverne, der kommer fra hele Mexico, lejlighed til at opleve hvordan træning, fysiske handlinger og tekst kan bruges i en utraditionel sammenhæng.

27.8.08

Pga. Odin Teatrets øvrige aktiviteter er vi kommet 3 dage for sent. Seminaret var allerede i fuld gang da vi dukkede op. Mario Delgado, lederen af den peruanske teatergruppe Quatro Tablas har arbejdet med vores hold indtil nu.

De udgør ikke hele seminaret. Der er også en gruppe som arbejder med musik under ledelse af maestro Cipriano, der både er musiker og komponist. Han har komponeret musik til digte af en lokal kunstner.

I dag overværede vi en prøve på disse tre-stemmige arrangementer – det lød hvinende falsk, og ingen af dem kan teksten udenad.

Desuden er der en gruppe som arbejder med plastisk kunst. De er i færd med at bygge en tyve meter lang slange. ”Alt er naturmaterialer”, siger Willy, der står for konstruktionen. Slangens skæl kommer til at bestå af batikfarvede stofstykker, som først skal tegnes, farves, vokses, afvokses for derefter ét efter ét at blive syet på den lysegrønne slangekrop.

.Det forekommer os, at tiden er mere end knap.

I frokostpausen snakker vi med de to personer, som skal stå for byttehandlerne i landsbyerne. Vi sidder i den store gård, hvor konstruktionen til den befjedrede slange ligger henslængt over nogle spredte stole, som ventede den utålmodigt på sin endelige form. Slangen har al mulig grund til at være nervøs, for Willy, der med sin tynde skikkelse og sit lange rastahår – er en visionær og dygtig kunstner, men har det med at slå ud med armene og i lange tirader beskrive kosmos’ cykluser og altings sammenhæng. Noget der stjæler tid fra det praktiske arbejde.

Willy har fået den idé, at slangen skal komme til syne på toppen af et bjerg til lyden af konkylier for senere at slutte sig til paraden, der skal bevæge sig gennem landsbyerne og bekendtgøre, at byttehandlen finder sted.

Kai syntes, at det lyder som en sjov idé. ”Men *tiden* Willy – du er sent ude!”

De to stedkendte er begge meget unge og elever på skolen. Manuel fra Tetecala og Brisia fra Amatlan.

Kai, der er den ansvarlige for udførelsen af byttehandlerne, spørger hvilke lokale sangere eller dansere, de har fået kontakt til.

Det viser sig til vores forbavselse, at de har fået kontakt til et utal af grupper: dansere, sangere, musikere – til og med nogle som vil udføre et bryllupsritual.

På dansk siger Kai til mig, at han ikke kan påtage sig at gå ind i alle de detaljer, det er nødvendigt at kende, for at kunne samle byttehandlens tråde.

Idéen med vores samarbejde var nemlig også at Kai skulle deltage i seminaret og komme nærmere ind på selve undervisningsdelen.

Vi forklarer Manuel og Brisia, at byttehandlen går ud på, at det er *de lokale*, som skal stå for afviklingen, og at de nu begge to er de egentlig ansvarlige.

De blegner: ”for det hele?”

”Ja – for det hele.”

Kai vil hjælpe dem og rejse med til landsbyerne for at se pladser, stræder og snakke med folk. En eftermiddag hvert sted. Resten er op til dem.

28.8.08

Træningen i salen går langsomt fremad. Den næsten blinde pige: Carla har forladt vores gruppe for at tilsluttet sig den, der arbejder med slangen. Hun var fraværende i går. Hendes bedstemor er meget syg, og nu sidder hun med ansigtet to centimeter fra batik-mønstrene og farvelægger slangens skæl

Jeg har fået eleverne til at lave nogle arbejdsrytmer med stemmerne ledsaget af fysiske handlinger.

De arbejder i fire grupper. Hvis de kommer fra hver sit hjørne i salen og mødes på midten af gulvet ligner det hære der rykker frem mod hinanden. Specielt da de får deres medbragte kæppe i hænderne.

Vi må udnytte alle elementer af træningen, hvis det skal blive til en forestilling i løbet af kun fire dage.

Der skal være en fortæller i forestillingen. Dele af teksten bliver sagt af eleverne. Men Susana – lederen af skolen - har foreslået at deres unge lærer i stemmetræning Indira skal være fortælleren.

Da Indira dukker op, viser det sig, at hun har sin 3-årige datter Humaya med. Det er et værre rod. Indira læser op af teksten om Quetzalcoatl. Humaya, der bærer rundt på en dukke, begynder at græde, hiver i sin mors kjole og afbryder i et væk.

Kai foreslår, at vi bruger en anden skuespiller.

Næste dag er Indira der ikke til det aftalte tidspunkt. Efter en halv time giver vi teksten til den alternative skuespiller. Han står og vifter med den i hånden, da hun kort efter tropper op med Humaya, som nu også har farveblyanter og en bog med. Datteren begynder med det samme at surmule. Quetzalcoatl og teatergruppen konkurrerer med hende om morens opmærksomhed. Vi fortsætter prøven og fordelingen af teksten mellem de to skuespillere. Humaya går forstyrrende frem og tilbage. Jeg foreslår, at hun bliver en del af forestillingen. Indira skal fortælle myten til publikum og til sit barn. Mor og datter kommer til at sidde på to stole dækket med farvestrålende ponchoer. Humaya kan gøre hvad hun vil: lege med sin dukken – tegne – pludre. Ja – det er en bedre løsning, og hun føler sig nu som en vigtig del af forestillingen, der vokser i betydning, når ”hærene” rykker frem mod hinanden og den lille familie må flygte for ikke at blive klemt inde eller knust.

Kai tager alle eleverne ud i gården for at prøve på paraden. Måden at gå på skal udvikles: to og to – med skridtet fra Vinddansen og med stokkene i hænderne. Eller i en tæt gruppe otte og otte med den langsomme energi, de også har arbejdet med i træningen, Rytmen angives med stokkene, som nu er blevet et vigtig element og følger skuespillerne under hele forestillingen. Orkestret kan spille, eller en enlig fløjte kan ledsage en ”formation”. Den helt præcise timing angives med lyden af konkylier.

Ud på aftenen:

Sammen med de stedkendte: Emanuel, Willy og Brisia er Kai kommet tilbage fra besøgene i landsbyerne. I den første, Tetecala, er der så mange indslag, at de er blevet enige om, at nogle af dem skal opføres under vores parade, som starter halvvejs oppe ad et bjerg lige udenfor byen.

De lokale grupper venter på et gadehjørne, foran en café eller butik. Det er en god idé, fordi alle grupper så ikke behøver at optræde med alenlange indslag på selve pladsen.

29.8.08

I dag skal vi prøve kostumerne. Vi havde på forhånd bedt eleverne møde op med tøj, der skulle begrænse sig til en farveskala i rødt, hvidt, sort eller gult. En tredjedel af gruppen har ”glemt” at medbringe tøjet. Der bliver fremskaffet ekstra beklædningsstykker.

Vi er i Mexico og det bugner med flotte hvide kjoler, skjorter, ponchoer og bukser med kulørte mønstre. Selv lille Huamaya promenerer stolt sit ”kostume”.

Musikerne er en fantastisk hjælp. De fire superprofessionelle. Og så er de flerstemmige sange endelig begyndt at fungerer – de alt for fine – og usikre - stemmer, som kendetegnede koret til at begynde med, er blevet afløst af noget mere rå, der egner sig bedre under åben himmel. Og alle har lært teksterne.

Det har imidlertid vist sig, at det bjerg hvor Willy havde forestillet sig, at den befjedrede slange skulle komme til syne, ligger alt for langt væk. Den vil slet ikke

kunne nå tilbage for at slutte sig til resten af gruppen. Men han vil meget nødtigt give slip på sin idé og argumenterer indædt for dens gennemførelse. Kai ryster på hovedet. Der er også opstået et andet slange-problem: der skal bruges ti mennesker til at bære OG bevæge den.

Der skal skaffes ekstra hjælpere.

En af pigerne står med ophovnede øjne og hikster: der er én der har sagt, at hun synger falsk, og får sangene til at falde fra hinanden. Nu vil hun ikke længere være med i gruppen, men nøjes med at bære slangens hale. Hun er utrøstelig.

Lidt efter trækker Susana mig i ærmet: ”kan den næsten blinde Carla, ikke få en plads i forestillingen, hun er blevet udelukket fra fællesskabet.”

”Nej – hun kan ikke være med i forestillingen, den er jo fastlagt nu.

Men” foreslår jeg, ” hvis hun kommer iført en sort kjole med tilhørende tørklæde, kan hun gå med i paraden sammen med pigen, der sang falsk støttende sig til hendes arm” Men slangen er ikke færdig. Der mangler utallige skæl.

Halvdelen af eleverne bliver på skolen natten over for at afvokse og sy skællene fast. Klokkerne om morgenen drager vi afsted. Der er bestilt busser.

30.8.08

Byttehandel Tetecala.

Carla er dukket op i en hvid kjole og uden tørklæde. Pigen hun skulle holde sig til vil alligevel gerne være med i paraden. Carla må finde en anden arm.

Slangens hoved er imponerende, med øjne af tørrede frugter pyntet med blomster, gule blade fra majskolber, og græsarter vi ikke genkender.

Kroppen er stadigvæk lidt våd, og man er igang med at sy de sidste skæl fast. Der ligger madrasser og tæpper i alle hjørner af teatret, der i nat har fungeret som herberg. Men hovedet kan ikke komme ind i bussen, hverken gennem døren eller i bagagerummet. Det bliver efter megen parlamentaren bundet fast på taget af en mindre bil.

Med de fire musikere spillende og syngende på de bageste sæder, kører vi, med halvanden timers forsinkelse, endelig mod Tetecala.

Varmen slår imod os, da vi stiger ud på torvet.

Her i det hvide sollys holder vi generalprøve på forestillingen. Hvordan skal skuespillerne komme ind – hvorfra? Indira og hendes datters stole er blevet byttet ud med en stor poncho, der skal ligge direkte på jorden. Hvor?

Nogle få nysgerrige følger optrinnene fra et par bænke, der står i skyggen af et træ eller i ly under en udspændt baldakin.

Byttehandlen foregår klokken seks forklarer vi.

Gad vide om der *kommer* nogen?

Bussen kan ikke køre op ad den stejle bjergskråning til stedet, hvor paraden skal begynde. Iført kostumerne og med kæppene i hånden begiver vi os i samlet flok derop til fods.

En gruppe har gjort holdt ved et hus og er nu på vej derind. Vi følger efter. Den lavloftede stue minder om et kapel. Synet der møder os er overraskende: eleverne knæler foran figuren af Madonnaen fra Guardalupe – de holder kæppene i hænderne, som var det vandrestave. Der hersker en andægtig stilhed, og vi ser, at de bevæger læberne som i bøn. Så rejser de sig en ad gangen for at overlade pladsen til den næste. Mario fra Quatro Tablas havde kaldt skuespillerne for Quetzalcoatl's pilgrimme – de lever nu helt op til deres navn.

Kai havde bedt om vand.

Vi er svedende nået op til start-stedet, hvor en mindre bil med coca cola og en mexicansk udgave af Fanta venter på os.

Han havde sagt VAND!

Slangen er ikke ankommet.

Pilgrimmene stiller sig på det højeste sted og skuer ud over bjerglandskabet, mens en ondartet myggeart, der holder til i græsset, mæsker sig på de nøgne ben.

Efter en halv times tid beslutter vi os: Slange eller ej - det er tid til nedstigningen.

Konkylierne lyder. Musikken sætter igang.

Med skridtene fra Vinddansen og rytmen fra stokkene er vi på vej.

Kære Kasia

Vi har oplevet en helt ny form for byttehandel her i Mexico.

På vej ned ad den stejle gade mod byens centrum i Tetecala havde Kai i samarbejde med den lokale kontakt Manuel arrangeret byttehandler på gadehjørner og foran små butikker, hvor der kun var dem, os og nogle tilfældigt forbipasserende. Prøv at forestil dig disse Chinelos, iført lyserøde masker og kulørte, perlebroderede kåber, der i sin tid blev opfundet for at latterliggøre conquistadorerne, danse rundt i et vejkryds til musikken fra vores gruppe. Kai havde bedt mig om at købe vand til de deltagende. En chinele løftede masken for at drikke, og afslørede sit ansigt - det var en pige med indianske træk, der med svedperler på kinderne taknemmelig tog mod flasken og drak. Eller kvinderne, der ved næste hjørne hvor paraden gjorde holdt, dansede så støvet hvirvlede med tændte stearinlys i glas på hovedet. Eller det unge par: en harpespillende kvinde og hendes hang-spillende ven, der ganske, ganske blødt og poetisk omgivet af vores Quatzalcoatl pilgrimme, gav det ene nummer efter det andet og i bytte fik sange, gruppen har tilegnet sig under ledelse af maestro Cipriano. Vi havde været lidt bekymrede for hvor mange mennesker, der mon ville dukke op til selve den store byttehandel på torvet, men da vi i en lang procession – (den var jo vokset undervejs) endelig svingede ind på pladsen med slangen som rosinen i pølseenden, hvis man da kan kalde et tyve meter langt uhyre for en rosin, blev vi modtaget af omkring tusinde mennesker, der klappede og råbte. Ganske vist havde de på grund af solen – naturligvis – placeret sig i den modsatte retning af det vi havde forventet. Vi spillede vores forestilling, og slangen, som var kommet for sent til at deltage i paraden fra begyndelsen og først stødte til os senere, blev behørligt hyldet og beundret. Det hele fungerede som smurt. Der var højt talere, velkomsthyldest og – ikke mindst – blev der igen og igen råbt hurra for vores og landsbyens Manuel: "byens søn" råbte de. "VIVA og VIVA!" Der var et væld af grupper, også de som tidligere havde optrådt undervejs. Og mens solen gik ned bag kirketårn og mure forsvandt Kai (selvfølgelig) ud til et eller andet skummelt kvarter for at få fat i nogle raketter, der skulle afslutte festlighederne. Men endnu havde vi processionen til gode, hvor alle de deltagende grupper i store cirkler blandede sig til rytmerne af vores orkester og bryllupsritualet hvor Manuel med enlevende kalkun på skulderen gik sammen med sin familie, der bar på mad vin og frugtbarhedssymboler. Nej – noget lignende havde Tetecala aldrig oplevet. Heller ikke vi.

Tilbage er der kun at ønske dig alt godt for dit kommende projekt i Pragas baggårde

Kærligst

Iben